

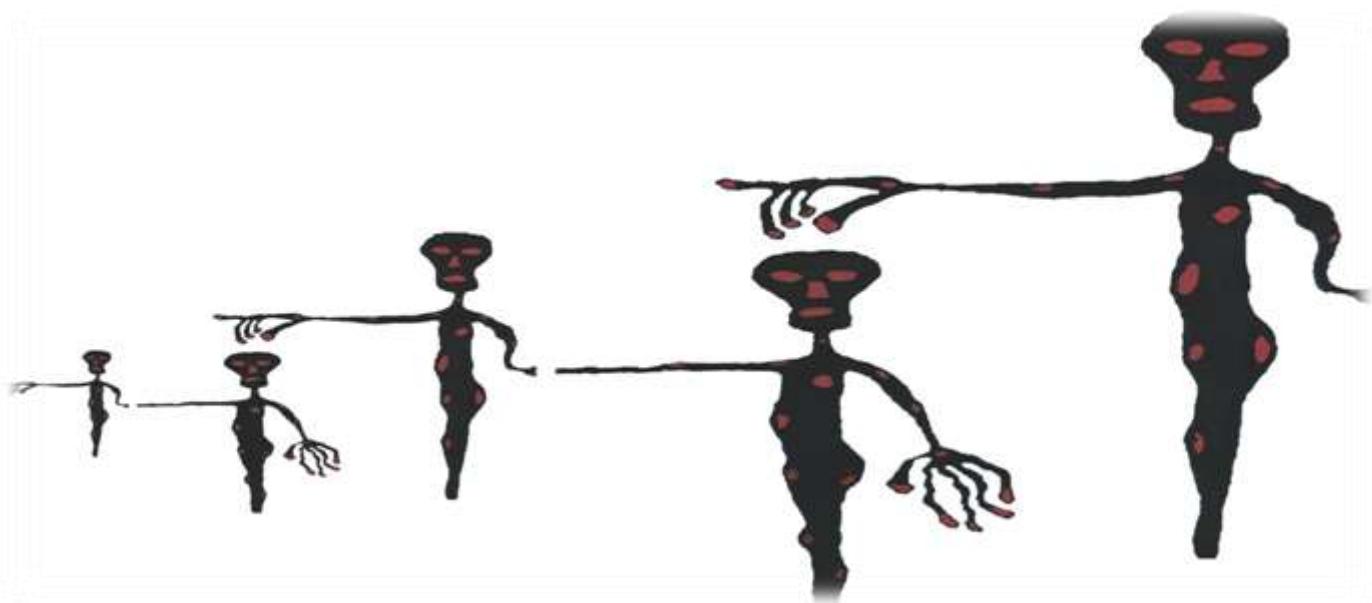
divadelní busta

UMĚLEC A JEHO HRŮZA

Dorgit Kousziczek

život je nádherný

vtip

osoby:

Vien - malíř

Anděla Běsná - múza

Grom - jen telefon (první scéna)

Klára - tanečnice

Vlk - malíř

Fešák - malíř

Silvestra - barmanka

Hliněná hlava - hlava z hlíny

1. scéna – Vienův atelier

Matrace s peřinou, křeslo, u kterého je stolek s telefonním přístrojem a několik láhví vína, rozmalovaný obraz na stojanu (na obraze je sedící postava hrající na klavír, ovšem bez klavíru, ruce však má připravené ke hře), lednice, stůl a židle, věšák s oblečením (kalhoty, ponožky, tričko a kabát, klobouk, u paty věšáku boty), závěsné hodiny, gramofon, hliněná hlava (očima natočená na diváky), barvy, štětce a prázdné láhve, na scénu vedou jedny dveře, okno tam není.

(Vien sedí v křesle a popíjí víno. Na sobě má dlouhý špinavý plášť bez rukávů. Pod pláštěm má jen spodní prádlo.)

(Zvoní telefon.)

Vien: (zvedne sluchátko) Tady baron Barun Jeleneiw, prosím.

Telefon: (ženský hlas „Anděla Běsná“) Viene?

Vien: Á, Andělka, poznávám vás po hlase, to máte štěstí. To už je vaše žádost z poloviny kladně vyřízena.

Telefon: Přestaň blbnout a řekni mi, jestli večer půjdeš.

Vien: Má komorná si vzala na dvě hodiny volno a vy mě, Andělko, nutíte vstát a vyhledat diář.

Telefon: Ach jo. Tak vstaň a vyhledej diář a řekni mi, jestli půjdeš.

Vien: (odloží sluchátko, dolije si víno a pije, po chvíli bere opět sluchátko) Už ho mám! Byl v salónku. Listuji, listuji a zjišťuji, že jsem dnes večer volný.

Telefon: Tak v kolik?

Vien: To není tak jednoduché. V kolik. Tedááá, kolik musím mít u sebe?

Telefon: Aha, baron zase nemá.

Vien: Andělko, víš, co to je, starat se o zámek. Udržovat ho ve vzduchu.

Telefon: Zvu tě, ať taky vypadneš z toho svého zámku.

Vien: Tak jo, tak večer. (Pokládá sluchátko.)

(Vien dál sedí v křesle a pije víno. Zase zvoní telefon. Zvedne sluchátko a ráčkuje.)

Vien: Kníže Fürst, jsem v jednom kole, tak stručně prosím.

Telefon: (stejný ženský hlas, jako u prvního telefonátu „Anděla Běsná“) Viene, v kolik?

Vien: Tak v osm.

Telefon: Tak jo, ale určitě.

Vien: (pořád ráčkuje) To bylo stručné, jste poklad, Andělko.

Telefon: (vesele) No jo. Tak ahoj v osm.

Vien: Na viděnou. Čao. (Položí sluchátko.)

(Vien vstane a jde k lednici. Když jde kolem hliněné hlavy, položí na ni ruku.)

Vien: Hlavo, co tam vidíš?

(Vien se zadívá tím směrem co hlava, tedy na diváky.)

Vien: To je strašné! (Odchází k lednici, kde si nalije panáka, a vypije ho. Když se vrací do křesla, zastaví se zase u hliněné hlavy.)

Vien: Už se tam nedívej. (A natočí hlavu tak, aby se dívala na obraz. Poplácá hlavu a usadí se do křesla. Vytočí telefonní číslo.)

(Telefon zvoní a potom se ozve stejný ženský hlas „Anděla Běsná“.)

Telefon: Běsná, prosím.

Vien: Andělko, Vien, kde prosím tě?

Telefon: No, u Kocoura, ne?

Vien: Aha, tak jo, tak ahoj.

Telefon: Tak ahoj.

(Vien položí sluchátko. Dál sedí a popíjí. Promluví k hlavě.)

Vien: Hlavo, tak co? Co na to říkáš?

(Začne zvonit telefon.)

Vien: (k hlavě) Řekneš mi to potom, mám hovor.

Vien: (zvedne sluchátko a šišlá, mluví trochu jako Japonec) Dorgit Kousziczek [koušiček], co si [ši] přejete [pšejete]?

Telefon: (mužský hlas „Grom“) Viene?

Vien: Á, kdo to je?

Telefon: Grom, mám to pro tebe, zastavíš se?

Vien: Prší [pší] venku?

Telefon: Cože?

Vien: Jestli prší [pší] venku?

Telefon: Nevím, podívej se z okna, ne?

Vien: Tam roleta, nevidím.

Telefon: Tak ji zvedni, ne?

Vien: Tady ani okno.

Telefon: Vole, staviš se?

Vien: (mluví opět normálně) Hele, dnes už něco mám. Tak třeba zítra anebo se stav u Kocoura, když půjdeš večer kolem.

Telefon: No nevím. Možná. Když ne, tak zítra zavolej.

Vien: Tak jo.

Telefon: Čau.

Vien: Čau. (Pokládá sluchátko.)

(Vien otevírá novou láhev vína. Vtom zase zvoní telefon.)

Vien: (k hlavě) Hlavo, tady se nedá pracovat... a netvař se tak, nebo tě zase otočím.

Vien: (zvedne sluchátko a mluví rázně a úsečně) Igor Ivan, co je?

Telefon: (ženský hlas, ale jiný než u prvního hovoru „Klára“) Ahoj Viene, Klára. Můžu se zastavit?

Vien: (mluví zasněně) Jé, ahoj Kláro. Ty se chceš zastavit...a jaký máš prádlo dnes?

Telefon: Jaký... jaký... červený.

Vien: Jé, červený... já dnes nemůžu.

Telefon: Aha,hmmm...

Vien: (po chvíli) Á, je hodně červený?

Telefon: Když je nechceš vidět.

Vien: Já je chci vidět, ale nemůžu.

Telefon: Hmm...

Vien: Kláro, když nemůžu, znamená to, že nemůžu, a né, že nechci.

Telefon: Když to říkáš.

Vien: To je zase... Když to říkám, tak to tak myslím, tak to tak je!

Telefon: Aha, tak si užij večer.

Vien: Počkej a co zítra?

Telefon: Zítra nemůžu.

Vien: A nemůžeš, protože nechceš, nebo protože nemůžeš?

Telefon: Nemůžu.

Vien: Tak to se asi nedomluvíme.

Telefon: (Ticho.)

Vien: Seš tam?

Telefon: Sem.

Vien: Hele a co včera, jak to dopadlo?

Telefon: Dobře. Vybrali mě.

Vien: Tak to gratuluju.

Telefon: Dík.

(Chvilé ticha.)

Vien: Hele, já tady mám ještě nějakou práci (doliže si víno), tak já ti zítra zavolám (napije se), kdybys měla čas.

Telefon: Tak jo.

Vien: Tak ahoj.

Telefon: Ahoj.

(Vien položí sluchátko a jde pustit gramofon. Když jde kolem hlavy, promluví.)

Vien: Hlavo, zjišťuju, že nerad telefonuju.

(Hraje vážná hudba a Vien opět usedá do křesla. Usíná. Po chvíli se změnil skladba a Vien se s trhnutím probouzí. Podívá se na hodiny, které ukazují tři čtvrtě na osm. Hudba přestává hrát.)

Vien: (k hlavě) Sakra, tři čtvrtě! Hlavo, ty jsi usnula!

(Vien zvedne sluchátko a vytočí telefonní číslo. Ozve se ženský hlas z prvního hovoru „Anděla Běsná“.)

Telefon: Běsná, prosím?

Vien: Ahoj Andělko, Vien. Já už skoro jdu.

Telefon: Viene, když mi voláš, tak nejdeš!

Vien: No, já jsem ti chtěl říct, že to na osmou nestíhám.

Telefon: No dobře, tak o půl devátý?

Vien: Jo, to by šlo.

Telefon: Tak o půl devátý u Kocoura.

Vien: Jo, tak jo, tak už chvátám.

Telefon: Tak za chvíli ahoj.

Vien: Ahoj.

(Vien pokládá sluchátko a jde k věšáku, kde zanechá plášť a obléká si kalhoty, ponožky, tričko a kabát. Nazouvá boty. Na hlavu nasazuje klobouk. Jde k lednici, kde si nalije panáka a vypije ho. U dveří se otáčí a vrací se k hlavě, kterou natočí očima na dveře.)

Vien: (k hlavě) Hlavo, hlídej tady. Brzy se vrátím.

(Vien odchází a zamyká dveře.)

Opona.

2. scéna – hospoda u Kocoura

Bar se dvěma barovými židlemi, na baru velká vycpaná kočka, dva stolky a každý se dvěma židlemi, závěsné hodiny nad barem. Šipka ukazující WC (východ mimo scénu), jedny dveře a žádné okno. Na stolech pивní podtácky.

(U baru sedí opilý zarostlý muž „Vlk“ a podřimuje. Barmanka „Silvestra“ leští za barem sklenici. U jednoho stolku popíjejí elegantně oblečený muž „Fešák“ s dívkou „Klára“. (Fešák si čte noviny a Klára luští křížovku. Klára sedí zády k druhému stolku, kam si později sedne Vien s Andělou.) Vien celý rozevlátý vchází dveřmi na scénu a jde k baru. Klobouk si sundává, ale kabát ne.)

Vien: (na barmanku „Silvestra“) Ahoj, kolik je?

Silvestra: Nazdar, patlale, dlouhos tady nebyl.

Vien: No jo. Kolik je?

Silvestra: Hodně dlouho tadys nebyl.

Vien: (zoufale) No, moc práce. Kolik je?

Silvestra: Tys tady nebyl tak dlouho, že už nevíš, že támhle jsou hodiny. (Ukáže na hodiny nad barem, které ukazují půl deváté a pět minut.)

Vien: Aha, půl pět. Nehledal mě tady někdo?

Silvestra: Jo, tenhle. (Ukáže na podřimujícího muže u baru „Vlk“.) Ale už ve dvě.

Vien: Jé, Vlk. (Plácne ho po rameni.) Co tady děláš?

Vlk: (probere se a podívá se na Viena, po chvíli) Nazdar, Viene, to je dost, že seš tady.

Vien: (udiveně) Jo?

Vlk: Čekám tady na tebe od dvou. Máš to hotový?

Vien: (udiveně) Jo? Co?

Vlk: Od dvou. Víš, kolik to je hodin?

Vien: Nevím.

Vlk: Kolik je?

Vien: (k barmance) Silvestro, kolik je?

Silvestra: (Zakroučí hlavou a ukáže na hodiny.)

Vlk: No, to už je hodně. (k Vienovi) Kde to máš, chci to vidět.

Vien: (k Vlkovi) Co?

Vlk: Přece, to co děláš na Salón. (k barmance) Silvestro, nalej nám dva.

Vien: Aha, tady to mám. (Ukáže si na hlavu.)

Vlk: Z tebe taky něco dostat!

Vien: Má to být až v srpnu.

Vlk: No vidíš a co je teď?

Vien: (k barmance) Silvestro, co je teď za měsíc?

Silvestra: (zakroučí hlavou) Květen, hoši. (Postaví před ně dva panáky a vrací se k leštění sklenice.)

Vien: To je čas.

Vlk: Já už to mám hotový.

Vien: A co máš?

Vlk: Koukej! (Vytáhne z kapsy něco o velikosti krabičky od zápalek.)

Vien: Co to je?

Vlk: Miniatura, vole!

Vien: No, to vidím. A co to jako má být?

Vlk: To je mravenčí válka.

Vien: (zkoumavě to prohlíží) A co je tohle?

Vlk: Ukaž?

(Chvíli spolu prohlížejí miniaturu.)

Vlk: Ten je raněnej!

Vien: Aha, no... je to dobrý, ale aby si tam toho někdo všiml.

Vlk: Neboj. Dám to ještě do rámu a ten to celý vystrčí ven.

Vien: Spíš do rámečku.

Vlk: Hele, jsem zvědavěj na to tvoje!

(V tom na scénu přichází dívka s rudými vlasy „Anděla Běsná“ a jde k Vienovi.)

Anděla: (k Vienovi) Promiň, jdu pozdě.

Vien: To nevadí, sedneme si?

(Vien a Anděla se jdou posadit ke stolu a Vlček se vrací k podřimování. Objednané pití zůstává stát na baru. Vlček během následujících probrání se z panáků upijí.)

Anděla: Dáme si láhev?

Vien: Já mohu.

(barmanka přichází ke stolu)

Silvestra: Co to bude?

Vien: Šneka prosím, celou láhev.

(barmanka odchází)

Vien: (k Anděle) Moc ti to sluší.

Anděla: Díky.

Vien: (nervózně) Chtěl bych ti něco říct. Já... vlastně... já, jak ti to mám říct, sakra... já... víš... já... já...ký jsi měla den?

Anděla: Fofr, to víš. Ale viděla jsem tvoje ilustrace.

Vien: Jo? A co? Líbily se ti?

Anděla: Líbily. Pěkný.

Vien: Díky. Vlastně já... chtěl jsem ti říct, že jsi úplně... prostě..... a nechceš přijít sedět?

Anděla: Ne, bojím se tě.

Vien: Já se tě taky bojím, ale to ničemu nebrání.

Anděla: Tvoje bojení a moje bojení je asi něco úplně jiného.

(Přichází barmanka s láhví a jednou sklenicí. Sklenici postaví před Viena.)

Silvestra: Tak tady prosím. (Nalije plnou sklenici a láhev postaví na stůl.)

Vien: (k barmance) Ještě jednu sklenku, Silvestro, přece.

Vien: (vypije celou sklenici a mluví k Anděle) Víš, Andělko, já jsem ti chtěl říct, že tak jak jsi, taková, celá, že já bych tě neměnil, takovou, jak jsi... bych si tě nechal... celou...

Anděla: (usměje se, nakloní se a políbí Viena)

(Vtom u vedlejšího stolu Fešák odkládá noviny a promlouvá k Vienovi. Klára přestává luštit a otáčí se na Viena.)

Fešák: Nazdar, Viene. Tak co, co máš na srpen?

Vien: (otáčí se na Fešáka) Nazdar, Fešáku, letos to bude velký.

Fešák: Já jen, abych se zase nelekl.

Vien: Neboj, chystám to pro vnímavý lidi.

Fešák: Loni jsem nemohl spát, když jsem to viděl.

Vien: Zajímavé, že by něco z poznání.

Fešák: To bych neřekl. Spíš jsem byl vyděšeněj. Znechucenej. A nebyl jsem sám.

Vien: No jo. Každěj dělá, co umí.

Fešák: Jo, moje řeč. Já už letos viset nemusím. Jistě už sis všiml, že si někdo všiml, že něco umím.

Vien: Jo, balzamuješ dobře.

Fešák: Aha, ty na to jdeš s velkou myšlenkou.

Vien: Dělán, co umím.

(Přichází barmanka s prázdnou sklenicí a staví ji na stůl k Vienovi.)

Silvestra: Patlalové, nehádejte se. (Odchází.)

Vien: (k Silvestře) Díky. (A nalije obě plné sklenice.)

Fešák: (dál k Vienovi) Přijď se někdy podívat. Poučíš se.

Vien: (k Fešákovi) Myslím, že si to dokážu představit.

Fešák: Snaž se, ať se tě každěj... i každá nebojí.

Vien: (ke Kláře) Ahoj, Kláro, bojíš se mě?

Klára: (k Vienovi) Bojím se kocoura.

Vien: (ke Kláře) Je vycpanej. (k Fešákovi) A nebo se bojí tebe, Fešáku?

Fešák:(k Vienovi) Vole! (Zvedá se a odchází dveřmi ze scény. Mluví k baru.)

Fešák: Za chvíli přijdu.

(Klára odchází k vycpanému kocourovi na baru, kde zůstává a popíjí se Silvestrou a s Vlkem, který se chvílemi probírá.)

(Po chvíli.)

Anděla: (k Vienovi) Zahrajeme si kostky?

Vien: To je dobrý nápad. (Vytahuje z kapsy kostky a pokládá je na stůl. Dál vytahuje notýsek a tužku, kam zapisuje jednotlivé hody.)

Vien: (zapisuje do notýsku jména) O co budeme hrát?

Anděla: (zamyslí se) Když vyhraju já, tak mi uvaříš večeři a když ty... tak si řekni.

Vien: Když vyhraju já, tak mi přijdeš sedět. Nahatá.

Anděla: To já nehraju... jedině, že bys mi tu večeři potom servíroval taky nahatej.

Vien: Beru.

(Hrajou.)

Vien: A nebojíš se, že až ti budu nahý servírovat večeři, že se mi třeba... to (skloní hlavu a podívá se do rozkroku) dostane do polívky a ty to potom budeš jíst?

Anděla: Už tě vidím, jak vaříš i polívku.

Vien: No dobře, tak třeba do brambor.

Anděla: To se asi popálíš.

Vien: Ty bys to jedla?

Anděla: No... já... (Na baru se probírá Vlk a huláká na Viena. Přerušuje tak Andělu.)

Vlk: Viene, já si s tebou zahraju! Ty starej pardále!

Vien: (na Vlka) Neboj, Vtku, mám to rozehraný. (Podívá se do notýsku.) Ale né moc dobře. Asi bude párek s bramborama.

Vlk: To bych si dal. (Otáčí se k baru a zase usíná.)

Anděla: Já musím. (Odchází na WC.)

(Vien jen tak hází kostkou. Klára opouští místo u baru a sedá si k Vienovi. Silvestra se chápe opět leštění sklenice.)

Klára: (k Vienovi) Ahoj, Viene, házíš?

Vien: Házím... házím... abych si to nemusel hodit.

Klára: Moc piješ.

Vien: To je jako s tím házením.

Klára: Chceš vidět, jaký mám prádlo?

Vien: (ožije) Chci.

Klára: Tak zítra zavolej.

Vien: A nezvedne to Fešák?

Klára: Jsi protivnej.

Vien: Nejsem, pokládám jen otázky.

Klára: Nevhodně. Budu tančit u Sokrata.

Vien: To je úžasné. Přijdu se podívat.

Klára: To doufám. Zítra zavolej. Na tohle číslo.(Vezme pivní podtácek a napíše tam číslo. Políbí Viena a odchází dveřmi ze scény. Zamává na Silvestru.)

(Anděla se vrací z WC a usedá k Vienovi.)

Anděla: Tak hrajem!

Vien: Prohrávám.

Anděla: (s úsměvem) Večeře v Adamově rouše.

Vien: Nikomu bych to nepřál.

Anděla: To já si to užiju.

Vien: Nevíš, co tě čeká.

Anděla: Ještě stovku.

(Probírá se Vlk u baru a huláká na Viena.)

Vlk: Viene, co to tam furt huhláš, ruší mě to u přemýšlení.

Vien: (na Vlka) Zase prohrávám.

Anděla: (hází) A je tam!

Vlk: (celý se prohledává) Viene, neviděl jsi moji miniaturu?

Vien: (k Vlkovi) Myslím, že je tady.

(Vlk se odpotácí ke stolu Viena. Vien mu podává tácek s telefonním číslem.)

Vlk: (prohlíží pivní tácek) To je nějaký číslo, vole!

Vien: Není, to se jen mravenci seřadili k dalšímu útoku.

Vlk: (otáčí pivní tácek) A kde jsou rudí?

Vien: Nevím, asi se řadí jinde.

Vlk: Seš blbej. Nerozumíš miniaturám! (Vrací tácek Vienovi, který ho vkládá do kapsy kabátu. Vlk vrávoravě odchází ze scény. Ve dveřích potkává Fešáka.)

Fešák: (na Vlka) Nazdar, Vlku, už odcházíš? Co máš na srpen?

Vlk: Budou tam jen černý, červený se seřadili jinde. (Odchází.)

Fešák: (sedá si k baru a mluví na Viena) Tak co, Viene, kdo vyhrává? Slyšels Vlka, jen dvě barvy a jak to s ním zamávalo.

Vien: (k Fešákovi) Vlk patří k těm vnímavějším.

Fešák: Vy dva. Vy to letos vytrhnete! (Otáčí se a řeší něco se Silvestrou.)

Vien: (na barmanku) Silvestro, zaplatíme.

Anděla: (k Vienovi) Viene, vaříš!

(Vien souhlasně pokývá hlavou.)

Silvestra: (k Vienovi) Sto šedesát, mám ti to napsat?

Vien: Jo, prosím. Ty umíš dělat zázraky, Silvestro.

Silvestra: To umím, a proto ti tam píšu i Vlka. Vy se spíš domluvíte!

Vien: Jo, jo. Vlčí svět je divočina. (Vien si strká do kapes vše, co z nich dříve vytáhl.)

(Vien a Anděla odcházejí. U dveří se otáčejí k divákům.)

Vien:(opět si nasadil klobouk) Dobrou všem...

Anděla: Rozkošnou...

Opona.

3. scéna – Vienův atelier

(Bez postav, spoře osvětlený. Ve stejném stavu jako u první scény. Mimo scénu jsou slyšet hlasy. „Anděla a Vien“.)

Vien: Andělko, půjdeš ke mně? Ukážu ti sbírku motýlů.

Anděla: Ne, raději ne, dobrou...

(Po chvíli je slyšet, jak Vien bojuje o odemknutí dveří.)

Vien: (za scénou) Sakra, to je tma, kterej jenom, ááá tenhle... možná...

(Klíče mu upadnou.)

Vien: Sakra.

(Vien ještě chvíli bojuje se zámkem a poté úspěšně vchází na scénu. Oblečený a s kloboukem na hlavě si sedá do křesla a dolívá si víno. Popíjí.)

Vien: (po chvíli k hlavě) Hlavo, já, mám z ní velkou hlavu.

(Vien jde k lednici a naleje si panáka.)

Vien: Ach jo.

(Vien vypije panáka. Hned si nalívá dalšího a chystá se ho vypít. Někdo zaťuká na dveře. Vien zpozorní a jde ke dveřím. V jedné ruce drží láhev a v druhé panáka. Přiloží ucho na dveře. Další zaťukání. Vien se lekne a vypije rychle panáka.)

Vien: Co je tam!

(Za dveřmi mluví Anděla.)

Anděla: Jak co? Snad kdo?

(Vien se rozzáří a otevírá dveře.)

Vien: Jééé...

(Anděla vchází.)

Anděla: Ahoj, nespíš už?

Vien: (koktavě) Ne, ne... já, já tady uvažuju... (podívá se na ruce a natáhne je k Anděle)
Chceš?

Anděla: Ne. (Prochází se po atelieru a zastaví se před obrazem. Vien se posadí do křesla a nalije si panáka.)

Anděla: A o čem uvažuješ? (ukáže na obraz) To je dobrý, co to je?

Vien: (vypije panáka) Uvažuju o tobě.

Anděla: A cos vyvažoval? (k obrazu) Něco mi tam chybí.

Vien: Dáš si víno? (nalívá sklenici) To chystám na srpen.

Anděla: Nedám. A na cos teda přišel? (k obrazu) To je jako by čaroval.

Vien: Není to hotový.

Anděla: (vesele) A nebo hraje na klavír. (po chvíli na Viena) Ty mi to neřekneš?

Vien: Ale prdlajs. Nehraje. Ale nějaký nástroj dostane, ještě nevím. Třeba se chce chytit jenom zábradlí. Držet něco pevnýho. Aby se nezřítíl. Někam.

Anděla: (jde k matraci a začne se vysvlékat) To zas nikdo nepochopí.

Vien: Já to taky nechápu.

Anděla: Tak to nedělej, ne!

Vien: Ale to chápu. Nechápu, že seš tady a děláš to, co děláš.

Anděla: Na cos teda přišel?

Vien: Že mu dám do huby trubku. A do ruky štangli salámu.

Anděla: (vleze pod peřinu) To nemyslím. To jak jsi uvažoval o mně.

Vien: S tebou je to složitý! (Nalije si a vypije panáka. Jde k posteli a začne se vysvlékat.)

Anděla: A co je složitý?

Vien: Jsi komplikovaná.

Anděla: Vrána k vráně sedá.

Vien: (vleze taky pod peřinu a sápe se na Andělu, ztlumí se světla) Andělko jsi přesně taková, jakou já bych chtěl. Já, už bych na tobě nic neměnil. Už bych si tě takovou nechal. Na furt. A dělal bych s tebou...

Anděla: (hlasitě) Au, Viene, to bylo oko!

Vien: Promiň. (Zůstává klidně ležet.)

(Delší chvíle ticha.)

Anděla: Ty spíš?

(Další chvíle ticha.)

Anděla: Viene, spíš?

(Zase chvíle ticha.)

Anděla: (mluví tak pro sebe) Ach jo, spíš.

(Ještě chvíle ticha. Anděla vyleze zpod peřiny, posbírá své svršky a potichu odchází. Scéna úplně potemní. Po delší chvíli začne zvonit telefon. Scéna se zcela osvětlí. Vien se vyhrabe z matrace a jde k telefonu. Natáhne ruku a telefon přestane zvonit. Vien se vrací k matraci a zachumlá se do peřiny. Telefon začne zase zvonit. Vien se opět vyhrabe z matrace a jde k telefonu. Chvíli se dívá na telefon, který zvoní, potom si nalije panáka a vypije ho. Telefon přestává zvonit. Vien usedá do křesla a v tichosti se dívá na obraz. Potom vezme sluchátko a vytočí číslo.)

Telefon: (mužský hlas „Vlk“) Haló, vlčí doupě.

Vien: Nazdar, Vlku, Vien. Nebudím tě?

Telefon: Ne, už makám.

Vien: A co děláš?

Telefon: Sypu cukr.

Vien: Do kafe?

Telefon: Ne. Po zemi.

Vien: Proč to děláš?

Telefon: Potřebuju víc mravenců.

Vien: Seš cvok.

Telefon: To je možný. Proč voláš?

Vien: Nemáš trubku?

Telefon: Jakou trubku?

Vien: Normální trubku, na troubení.

Telefon: To nemám. Zkus Silvestru, ta má všechno. Nebo ví, kdo to má.

Vien: Dobrej nápad.

Telefon: Hele a cos tam včera blbnul?

Vien: Kde?

Telefon: U Kocoura.

Vien: Tam jsem si povídal a hrál kostky.

Telefon: Aha, a já sem cvok!

Vien: Já vím.

Telefon: Hele, zavolej Silvestře. Mně už lezou.

Vien: Aha. Dík. Čau.

Telefon: Lov začíná.

(Vien pokládá sluchátko a odchází dveřmi ze scény. Je slyšet spláchnutí. Začne zvonit telefon. Vien se vrací se sklenicí vody a jde k telefonu, který přestává zvonit. Vien si nalije panáka a vypije ho, potom zvedá sluchátko a vytáčí telefonní číslo.)

Telefon: (ženský hlas „Silvestra“) Kocour. Silvestra. Prosím?

Vien: Ahoj, Silvestro, Vien. Nemáš trubku?

Telefon: Ty seš trubka! Cos to tady včera dělal?

Vien: Kde sem co dělal?

Telefon: Vypadalo to zajímavě. Hraješ sám kostky, piješ ze dvou sklenek, sedíš a mluvíš, jako nějaký magor. Tipovala bych to na nějakou vlkovinu. A máš tady dluh!

Vien: Dluh vím. To ostatní nechápu.

Telefon: To je jedno. Trubka by byla přes Fešáka. Má nějakýho kamaráda, kterej tady jednou byl, a já taky troubila.

Vien: To muselo vypadat.

Telefon: Klidný večírek.

Vien: Přes Fešáka nechci.

Telefon: Nikdo jinej mě nenapadá.

Vien: To nevadí. Každopádně díky a na dluh myslím.

Telefon: To myslím nestačí.

Vien: Díky Silvestro. Ukážu se.

Telefon: To doufám, čau.

Vien: Čau. (Vien položí sluchátko a jde k hlavě. Otočí ji očima na křeslo.)

Vien: (k hlavě) Hlavně klid!

(Vien jde od hlavy ke kabátu, který zůstal ležet u matrace, a hledá v kapsách pivní podtácek. Začne zvonit telefon. Vien nachází to, co hledal, a jde k telefonu, který přestává zvonit. Usedá do křesla a vytáčí telefonní číslo z podtácku. Vien čeká na spojení, dlouho. Pokládá to. Nalije si panáka a vypije ho. Vytočí jiné telefonní číslo.)

Telefon: (ženský hlas „Klára“) Byt Fešáka, prosím?

Vien: Klára?

Telefon: Klára a kdo je tam?

Vien: Vien, rád tě slyším.

Telefon: To si nemyslím.

Vien: Proč?

Telefon: Voláš k Fešákovi a seš rád, že slyšíš mě?

Vien: Jsem. Nemusím mluvit s Fešákem. Hele, nemá trubku?

Telefon: Jakou trubku?

Vien: To je jedno. Nějakou na trubení.

Telefon: Ty chceš troubit?

Vien: No jo, zatroubil bych si.

Telefon: Nevím, ale Fešák je v koupelně, když chvílku počkáš. A cos to včera dělal?

Vien: Co sem dělal?

Telefon: No, u Kocoura.

Vien: Tam sem byl s Andělkou.

Telefon: Já viděla jen tebe.

Vien: Jak jen mě?

Telefon: No tu Andělku jsem neviděla.

Vien: Jak neviděla? Kdy neviděla? Co to blábolíš?

Telefon: No... choval ses divně.

Vien: Jak divně?

Telefon: No, pils láhev vína... ze dvou sklenek... mluvil k někomu, kdo tam vůbec nebyl. Divný. Pak jsi něco hrál, ale jako bys to hrál s někým. Víš, ale tam nikdo nebyl. Tak živě. Já myslela, že to máte něco s Vlkem, ale on taky nic nechápal.

Vien: To nechápu teď já.

Telefon: Už jde Fešák, dám ti ho.

Telefon: (po pomlce, mužský hlas „Fešák“) Nazdar, Viene, cos to dělal včera?

Vien: Ahoj, Fešáku, nic jsem nedělal. Nemáš trubku?

Telefon: Nóóó... Na co?

Vien: Potřeboval bych půjčit, na den.

Telefon: Ty troubíš?

Vien: Né tak docela. Líbí se mi její tvary.

Telefon: Aha, no zeptám se.

Vien: Díky.

Telefon: Hele, až budeš hledat zábavného protihráče, tak se ozvi!

Vien: Na co protihráče?

Telefon: No, třeba na kostky. Ať nehraješ celej večer sám. Vypadáš u toho jako pošuk!

Vien: Já včera nebyl sám!

Telefon: Aha. No, s Klárou jsme mluvili, jestli bys nechtěl někam zajít?

Vien: Jako s váma?

Telefon: No, to klidně taky, ale třeba někam pro radu.

Vien: Pro jakou radu?

Telefon: Hele, Viene, to bylo divný včera. Tys tam celej večer seděl, jako byste tam byli dva. Chápeš? Tak ses choval. A byl jsi tam sám! My jsme prvně mysleli, že jste s Vlkem něco vymysleli, ale Vlk o ničem nevěděl!

Vien: Byl opilej.

Fešák: Ale ty ne.

Vien: Já tam byl s Andělkou.

Fešák: Tys tam byl sám!

Vien: Jak sám?

Fešák: Úplně sám!

Vien: Cože? Nebyl... na mě něco zkoušíte. Že jo?

Fešák: Ne.

(Ticho.)

Vien: To je nějaká blbost. Kdyby šla trubka, tak se ozvi. Čau. A pozdravuj Kláru. (Pokládá sluchátko.)

(Vien zamyšleně hledí na hlavu. Po chvíli velmi výmluvně zakroučí hlavou (svojí). Vstane a jde k lednici, kde vytahuje kostky ledu, a přikládá si je na čelo. Zvoní telefon. Vien se vrací a zvedá sluchátko.)

Vien: Vien, prosím.

Telefon: Ahoj. Tady Andělka... já chtěla jsem ti říct, že... že včera to bylo pěkný.

Opona.

Konec

Některé obrazy slovy ke mně promlouvají a některá slova v obrazy se mění.

Dorgit Kousziczek

Úpravy a odborná spolupráce: Mgr. K. M.

Dlouhodobá inspirace a kritické připomínky: Mgr. Y. E.

STUDIO VISITOR

2010

[21]

